

mæssige tryghedsordninger, en opfattelse, der støttes af selskabernes erfaring for, at en særlig stor andel af den samlede nytilgang sker i perioden før selvangivelsesens udarbejdelse.

Parallelt med den i underbilag 1 dokumenterede udvikling af selskabernes forsikringsbestand viser underbilag 2 udviklingen i de af selskaberne forvaltede fonds. Af disse fonds repræsenterer „Forsikringsfonden“ det beløb, som selskaberne — efter fastlagte matematiske beregningsregler — har opsparet af deres løbende præmieindtægter til imødegåelse af fremtidige forsikringsudbetalinger, og det under denne regnskabspost opførte beløb tjener udelukkende til dækning af selskabernes forpligtelser over for de forsikrede. Ganske det samme gælder om „Sikkerhedsfonden“, der repræsenterer en af lovgivningsmagten fastsat ekstrareserve, der tjener til konsolidering af forsikringsfonden, og hvis midler tilvejebringes gennem henlæggelser af selskabernes driftsoverskud. „Bonusfonden“ tilkommer de forsikrede, idet den omfatter de overskudsandele, der er henlagt til fordeling mellem de forsikrede, og det kan i denne forbindelse oplyses, at de årlige bonushenlæggelser rundt regnet udgør 95 pct. af selskabernes disponible driftsoverskud, d. v. s. af det restoverskud, der er tilbage, når de lovpligtige henlæggelser til sikkerhedsfonden har fundet sted. Endelig bør det oplyses, at selskaberne kun med de offentlige tilsynsmyndigheders samtykke kan disponere over den såkaldte „Kursreguleringsfond“ til andre formål end til imødegåelse af eventuelt indtræffende kurstab.

For investeringen af de samlede fonds, der pr. 31. december 1965 androg 7½ milliard kroner, har lovgivningsmagten — for den største dels vedkommende — fastsat temmelig snævre forskrifter, der begrænser anbringelsen til obligationer (stats- og kommuneobligationer, kredit- og hypotekforeningsobligationer samt de nye reallånefondsobligationer) og andre anbringelser, der sikkerhedsmæssigt kan stilles i klasse hermed, hvad der fra det offentliges synspunkt indebærer den fordel, at finansieringen af en række erhvervsopgaver (boligbyggeri, modernisering af landbrug og industri) såvel som af adskillige offentlige anlæg i ikke ringe grad bliver løst af forsikringsselskaberne. Kun for en beskedent del af mid-

lerne er selskaberne gennem de senere år blevet friere stillet i investeringsmæssig henseende, og for denne dels vedkommende har der naturligt nok kunnet spores en vis tendens til spredning af investeringerne, blandt andet i form af aktier og fast ejendom.

Til belysning af selskabernes investeringer anføres nedenstående oversigt over anbringelsesformerne for den pr. 31. december 1965 foreliggende fondsmasse:

Statsobligationer	615 millioner	
Kreditforeningsobligationer. 3.171	—	
Hypotekforeningsobligatio-		
ner	600	—
Reallånefondsobligationer..	433	—
Lån til kommuner	1.053	—
Prioritetslån	479	—
Policelån	176	—
Andre lån og værdipapirer.	300	—
Kassebeholdning, banker og		
sparekasser	69	—
Faste ejendomme	283	—
Danske aktier	189	—
Div. tilgodehavender (præ-		
mier og renter)	214	—

I alt . . . 7.582 millioner

Som konklusion kan det derfor fastslås, at de danske livs- og pensionsforsikringsselskaber yder et væsentligt bidrag til de sociale tryghedsordninger, idet de pr. 31. december 1965 hæftede for en *samlet forsikringssum på 18.400 mill. kr.* og en *samlet årlig pensionsudbetaling på 1.400 mill. kr.* Regner man med, at de årlige pensioner gennemsnitlig udbetales gennem 10 år, har selskaberne altså i alt påtaget sig en *samlet fremtidig udbetalingsforpligtelse på godt 32 milliarder kroner.*

Samtidig skaber selskaberne gennem deres virksomhed et meget betydeligt bidrag til den private opsparing, idet *den årlige nettoforøgelse af deres investeringer, d. v. s. den opsparing, der formidles eller foretages af livsforsikringsselskaberne, for tiden kan anslås til over en halv milliard kroner*, en reel nyopsparing, der i kraft af sin langfristede karakter i særlig grad er velegnet til finansiering af almenyttige opgaver.

Assurandør-Societetet må derfor udtale sin betænkelighed ved enhver forringelse af de skattemæssige begunstigelser, som lovgiv-